

Uredništvo
in upravnništvo:

Kolodvorske
nlice št. 15.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:

Šeststopenjska peti-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnstvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
60 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 24.

V Ljubljani v petek 28. marcija 1884.

Tečaj I.

Vabilo na naročbo.

S 1. aprilom prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponovijo, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pasku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Za Ljubljano:

do konca junija	gld. 1-50
„ „ septembra	„ 3—
„ „ decembra	„ 4-50

Po pošti:

do konca junija	gld. 2-50
„ „ septembra	„ 5—
„ „ decembra	„ 7-50

Mestni odbor ljubljanski.

„Novice“ prinašajo o znanem sklepu mestnega odbora ljubljanskega sledeči zanimivi članek:

„Dne 18. t. m. dal je zopet ljubljanski mestni odbor povod, da se v javnosti mnogo piše in govori o njem in to zaradi sklepa, da se tržni red predloži c. kr. deželni vladi še enkrat v potrjenje le v slovenskem jeziku, in ko bi vlada ne hotela rešiti samo v slovenščini predloženega tržnega reda, imajo se storiti vsi postavni koraki za varovanje pravic mestnega zbora, kateri edini ima odločevati o uradnem jeziku mestnega magistrata.

Ta predlog sprejet je bil z 10 glasovi zoper šest, in glasovali so zoper gg.: Murnik, Križnar, Ravnihar, Žužek, dr. Mosché in J. Kušar.

Ne dopušča nam prostor ponatisniti obširnejega poročila o tej zadevi ali pa celó še na drobno popisati vso dotično obravnavo.

Kdo ima v tej pravdi prav, c. kr. deželna vlada, katera zahteva tudi nemški tekst „trž-

nega reda“, ali pa večina mestnega zbora, katera, sklicevaje se na samoupravo, noče spolniti tega vladnega naročila, o tem izrekle bodo sodbo morebiti za to poklicane oblastnije. — Toda tudi mi nočemo zamolčati svojega stališča v tem vprašanju, in to enako v pravnem kakor v političnem oziru.

1.) S pravnega stališča prizna poročilo samo, da ima c. kr. deželna vlada po §. 70. obrtnega reda pravico potrjenja tržnega reda, kateri je ustanoviti krajnim potrebam primerno.

Po teh neomejeno širokih besedah postave bilo bi težko dokazati, da bi c. kr. vlada ne smela za pogoj potrjenja staviti razen notranjih rečnih prememb, katere bi bile po njenih mislih potrebne, tudi take vtemeljene pogoje, kateri zadevajo bistveno pomenljivo obliko, kakršna je ravno jezik.

Nam se zdi, da ni krajnim potrebam ljubljanskega trga neprimerno, ako vlada zahteva tržni red tudi proglašen v nemščini, in da se v ta namen tudi v potrjenje predloži „tudi“ v nemščini.

Da je tako, to prizna poročilo odsekovo samo, naravnost trdeč, da strogo izvršuje ravnopravnost gledé obeh jezikov in katero še celo ni nasprotno, ako bi se tržni red proglašil v laščini in hrvaščini, katero pa ob enem po vsi pravici toži, da je poprejšnja protinardna večina mestnega zbora na pr. sprejela in prijavila klavnični regulativ od dne 27. avgusta 1881. leta samo v nemščini, ravno tako srečke ljubljanskega mesta posojila izdala v sami nemščini.

Enako opravičene bi bile, oziroma so pritožbe zoper dotično vlado, da je tako enostransko postopanje dopustila, v kolikor bi ji bilo po postavi mogoče one krivice zabraniti.

Ako pa gotovo vsak narodnjak prizna, da je bilo ono ravnanje krivično, tedaj pa nikar ne posnemajmo onega, kar tako živo in po pravici obsojamo.

V kolikor se gre pri tržnem redu za živinski trg, sme po § 9. postave od 29. februarja 1880. leta, št. 35, c. kr. deželna vlada, oziroma ministri notranjih zadev, trgo-

vine in pa poljedelstva izdati tržni red „po zaslišanju dotične občine“.

Poročilo odsekovo prišlo je do svojega konečnega predloga poglavitno zato, ker trdi: „da je c. kr. deželna vlada postopala čisto neopravičeno in nepostavno, ker je hotela mestnemu magistratu predpisovati, v katerem jeziku mu je uradovati in je tako posegla v kompetenco mestnega zbora“.

Ta zatožba je pred vsem v po polnem nasprotju z besedami vladnega odloka, kateri edino le naroča: „— mit dem Auftrage — die Viehmarktordnung itd. — in beiden Landessprachen — vorzulegen“.

Zahtevanje, da naj se gotova priloga ene vloge predloži tudi v drugem deželnem jeziku, je vendar mnogo menj, kakor pa trdijo besede poročila, „predpisovati“, v katerem jeziku mu je uradovati. — Ako bi se bil odlok obračal zoper slovensko vlogo, in na pr. zahteval tudi nemško vlogo, tedaj bi se moglo smatrati, da je bil odlok obrnen zoper slovensko uradovanje, tako pa sodimo mi in mislimo, da lahko sodi vsak nepristranski bralec, da je vlada zahtevala nemšk prevod samo v korist samouprave mestnega zbora z namenom, da naj bi bil tržni red tudi po vladi izdan gledé nemškega teksta prav po volji zborovi.

Tako pa se, po naši misli brez pravega in zadostnega vzroka, poročilo skriva za strahom, „da bi s priznanjem opravičenosti vladnega ukaza ob enem priznal, da so v Ljubljani edino slovenske vloge neopravičene.“ — Ta strah pa vsaj pri sedanjih deželnih vladi in mislimo tudi po mnogobrojnih lastnih skušnjah mestnega zbora res nikakor ne more biti vtemeljen, ker ne dvojimo, da je mnogo edino slovenskih vlog mestnega magistrata do vlade, bilo gladko rešenih brez ugovora.

2.) S političnega stališča poiskati je v prvi vrsti jedro vprašanja, za katero se tukaj gre, in to bo rešitev vprašanja gotovo polajšalo.

Poročilo sicer v tem oziru ne loči razlogov, temveč jih navaja te in druge vrste, ker govori začetkom o žaljenji narodne enakopravnosti, koncem poročila pa vendar naglaša posebno žaljenje občinske samouprave po vladi.

Muzi se glas zaprè. Vsa strepetá, kakor list.

Dolgo zadrževana nevolja izlila se je naposled; potrtost in razjarjenost vse njene duše vzbudila sta v meni stare spomine... V tem trenutju prepričal sem se, da je ta „novi tip“ ostal ista strastna... iskrena natura. Samo o tem se ni več razgrevala Muza, o čemur nekdaj v mladih letih. To, kar se mi je tedaj, ko sem jo prvič obiskal, zdela resignacija, udanost, kar je tedaj tudi v resnici bila — ta mirni, ravnodušni pogled, ta hladni glas, ta ravnost in prostota — vse to imelo je svoj pomen le gledé preteklosti, gledé tega, kar se ne povrne več...

Sedaj je pa govorila iz nje sedajnost. Trudim se, pomiriti jo in obrniti pozor na bolj praktične stvari. Morala sva se pogovoriti o nekaterih neobhodno potrebnih rečeh: prvič sva morala izvedeti, kje je prav za prav Baburin, potem pa treba je bilo najti potrebne sredstev za življenje, tako njemu kakor Muzi. To vse ni bilo posebno lahko; kajti pred vsem treba je bilo pripraviti ne

Listek.

Punin in Baburin.

(Spisal Ivan Turgénev, poslovenil K. Štrekelj.)

(Konec.)

— Vidi se mi, Muza Pavlovna, pristavim jaz — da vi nekoliko pretirate. Kolikor jaz poznam značaj Paramona Semeniča, bil sem za trdno prepričan, da bode sočustvoval s vsemi... poštenimi težnjami; in na drugi strani imel sem ga vedno za razumnega moža... Ali on ne sprevidi, kako nemogoče, nespametne so zarote v Rusiji? V njegovem položaju, v njegovih razmerah...

— Se vé, seže mi pikro Muza v govor, se vé, on je meščan; in na Ruskem je dovoljeno samo plemenitašem, snovati zarote, kakor n. pr. štirinajstega decembra*... to ste pač hoteli povedati?

* Zarotniki 14. dec. 1825. l. (dekabristi) bili so sami plemenitaši. — Op. prel.

„Če tako mislite, čemu se potem pritožujete?“ to vprašanje imel sem na jeziku... ali obdržal sem je za-se. — Ali res mislite, da je bil vspeh 14. decembra tako poseben, da bi se morali zavoljo njega še drugi dati zapeljati? pridenem glasno.

Muza se zdrzne. — „S taboj nočem govoriti o teh stvareh“, bral sem na njenem obličju.

— Ali je Paramon Semenič jako kompromitovan? odločim se naposled prašati. — Muza mi ne odgovori ničesar... Gladno, otožno mijavkanje se zasliši s strehe.

Muza strepetá. — Ah, kako sem rada, da Nikander Vavilič vsega tega ni doživel! vzdihne obupno — da ni videl, kako so po noči siloma prijeli njegovega dobrotnika, morda najboljšega in najpoštenjšega človeka na vsem svetu — da ni videl, kako so ravnali s tem čestitim starcem, kako so ga „tikali“, kako so se mu grozili in — zakaj grozili!... Samo za to, ker je meščan! Ta mladi poročnik mora biti eden iz tistih brezvestnih ljudi, ki so tudi moje življenje...

Ker pa vendar poročilo samo pripozna, „da sedanji mestni zastop skrbi za to, da se v magistratnem uradovanju strogo izvršuje ravnopravnost gledé obeh deželni jezikov“, dalje: „da s sklepom tiskati tržni red v slovenščini“, ni še izrekel, da bi se ne izdal tudi v nemščini“, tedaj se nam kaže, da vsa pravda ni toliko vprašanje jezika ali narodnosti, kakor bolj vprašanje samouprave.

Ker smo zgoraj pokazali, da postava c. kr. vladi daje oblast, v tem slučaju segati v samoupravo občinsko, torej se kaže, da s tega stališča predlog odsekov ni vtemeljen.

Ako se pa vendar-le hoče jezikovno ali narodno vprašanje staviti v prvo vrsto, moramo vendar tudi mi opozoriti na sledečo analogijo: Mestni zbor izvršuje pri posvetovanju in sklepanju tržnega reda v svojem krogu nekakovo svoj, na kratko rečeno, postavodajni posel, v tem oziru je deloma po vsem samoupraven, deloma pa je postavodajna oblast njegova zavisna od višjega potrjenja, deloma pa predlaga zbor samo svoje nasvete in vlada potem ukrene bodi si v smislu nasvetov ali pa nasprotno.

Pri tržnem redu je mestni zbor ali v zadnjem ali predzadnjem slučaju in odločilno besedo ima gotovo vlada.

V enakem slučaju je n. pr. deželni zbor kranjski gledé deželni postav in gledé takih sklepov, ki potrebujejo višjega potrjenja. In tam je, kakor znano, v obeh slučajih, zmiraj skleniti, bodi si postavo ali drug sklep v obeh deželni jezikih. To so imele vse narodne večine pa tudi manjšine deželnega zbora, pa nikdar nihče tega ni smatral za žaljenje narodne enakopravnosti, akoravno brez dvojbe vsaj tako, kakor ljubljanski mestni zastop, tudi deželni zbor odločuje uradni jezik deželni uradov.

Mi ne dvojimo, da vsi odlični narodnjaki, ki so bili, in oni, ki so še zdaj udje deželnega zbora, niso imeli menj živega čutja, ne menj žive ljubezni za slovensko narodnost našo, in vendar vsaj do zdaj še nismo čuli, da bi bilo tako sklepanje (v obeh deželni jezikih) do sedaj dalo povod k pravdi, kakeršno na dan spraviti, se je posrečilo finančnemu odseku mestnega zbora ljubljanskega.

Zdi se nam toraj prav nesrečen konec več kot trimesečnega posvetovanja finančnega odseka ali pa premišljevanja njegovega poročevalca, da je tržnemu redu dal pečat narodnostne rešitve.

Gospoda, kam pridemo po tej poti?! Nam se skoraj dozdeva, da nekateri gospodje ne morejo več prenašati, da imamo v Ljubljani narodni mestni zastop, da imamo take zastope po vsi naši deželi, da imamo na čelu deželne vlade moža izvedenega in nam pravičnega, kakeršnega nismo in ne bomo imeli nikdar več. — Mi sklepamo to nesrečno našo pravdo z živo in odločno prošnjo: komur je boljša bodočnost in blagor našega slovenskega naroda pri srcu, nikar ne hodi po potih, katere nas

toliko denar, kolikor delo, kar je sploh težje, kakor znano...

S celim rojem misli v glavi odidem od Muze.

Skoraj izvem, da je Baburin v trdnjavi. Preiskava se je začela... in zategnila. Vsak teden videl sem Muzo nekoliko krat. Tudi ona se je večkrat sešla z Baburinom. Ali ravno ob času, ko se je ta žalostna stvar končno rešila, mene ni bilo v Peterburgu; zavoljo nepričakovanih opravil moral sem potovati v južno Rusijo. Nisem se še vrnil, ko uže izvem, da je sodnija Baburina sicer oprostila, ali po administrativni določbi poslali so ga v neki zapadni gubernij sibirski. Muza šla je z njim.

... Paramon Semenč tega ni hotel, pisala mi je; kajti po njegovih nazorih nima noben pravice, žrtvovati se za družega; ali jaz sem ga zavrnila, da to ni nobena žrtev. Ko sem mu obljubila v Moskvi, da bodem žena njegova, mislila sem si: nerazrušno in na veke! In tako moram tudi ostati nerazrušno do konca dni....

vodijo k razporu, k oslavljenji, k osramotenji. — Naši nasprotniki se radujejo nad takim početjem. — Kje je vendar klub narodnih mestnih zastopnikov, ako treba, zakaj ne reši tako važnih vprašanj kljub deželni narodni poslancev?*

„Slovanu“ v odgovor.

V 13. številki „Slovana“ uganja zopet svoje burke znani politični komik, „kronjurist“ novopečene slovensko-radikalne stranke. Natančno smo prečitali piramidalen članek „Sprava z Nemci“, pretipali smo mu srce in obisti, da bi našli kako trohico, ki bi bila vredna resnega odgovora, ali zastoj! Mestu dokazov — povsod le debelo nakupičeni kupi navadnega cestnega blata, mestu razlogov in idej — le vsakdanje psovke! Skoraj smo mislili, da je „Slovanov“ kronjurist svojo pravniško modrost pridobil na dunajskem „Naschmarktu“ od svetovnoznanih branjev, mestu da bi jo bil zajemal iz rimskih pandekt — in ker nikakor ne nameravamo, v boj se spuščati s takim nasprotnikom, hoteli smo ga uže po polnem prepustiti svojemu podlistkarju, tistemu „slaboglasnemu g. Péru“. Vemo, da s tem velikodušnim činom jako ustrezemo svojemu sodelalcu; tako tečne hrane itak ne dobiva vsak dan! In tedaj se trdno zanašamo, da bode g. Pér. pod črto spodobno pristojil našega „capitain Fracasse“-a ter ga v *Vieux Saxe* okusno serviral čitateljem „Ljublj. Lista“.

Tako smo umovali, in uže smo bili slovenskega Cujaccija oddali oblastnemu gospodu pod črto *cum beneficio inventarii*, ko smo si še enkrat ogledali njegovo razpravo, duhtečo to cvetko napredujoče slovenske kulture. In glej! na enkrat postali smo resni in zopet smo vzeli v roke però, katero smo bili preje smeja se položili na stran. Zapazili smo namreč, da g. pravnemu konzulentu „Slovanovemu“ ne služi samo osebni napad in populična psovka, temuč tudi — debela, kosmata laž! Črno na belem se šopiri v njegovem članku sledeči stavek: „Se sedaj kliče visokorodni gospod deželni predsednik baron Winkler politične uradnike v kronovino, kateri ne besedice slovenščine ne umejo.“ Jasno mora biti vsakemu, da je plemeniti pisatelj imel pred očmi le en blag namen, begati ljudstvo, slikati mu načelnika politične uprave kot zlobnega preganjalca slovenske narodnosti ter sejati seme razpore med našim narodom in dež. predsednikom. Koliko pa je istinitega na smeli trditvi „Slovanovi“?

Odkar je sedanji deželni predsednik na čelu deželni upravi, bili so vsega skup štiri politični uradniki iz drugih dežel pozvani na Kranjsko. Da je bil mestu g. Vestenecka g. Grill, rodod Kranjec in slovenščine po polnem zmožen, imenovan okrajnim glavarjem v Litiji, ter da je okr. glavarstvo kamniško prevzel drug domačin, dr. Zaplotnik, utegne biti po godu celó preširnemu radikalcu „Slo-

vanovemu“. Najvišjo nemilost njegovo ste tedaj očitno prouzročili zadnji dve imenovanji, s katerima sta bila na Kranjsko poklicana dva „tujca“, dr. Russ in dr. Ljudevik Thoman.

Prvi gospod, dr. Russ, rodod Štajarec, je slovenščine zmožen v besedi in pisavi, in g. dež. predsednik se je osebno prepričal o njegovem znanju slovenskega jezika, predno je bil imenovan od ministerstva. Drugi pa, dr. Lud. Thoman, je starokranjske rodbine, je sorodnik ranjkemu dr. Lovru Tomanu in Koseskemu ter govori dva jugoslovanska jezika. Da je bil slovenščine zmožen uže od mladih nog, pritrdili bodo njegovi součenci na ljubljanski gimnaziji, kjer je študiral tri leta, pritrdili bodo tudi vsi oni, ki so v zadnjih letih imeli priliko, razgovarjati se z njim na Gorenjskem, kamor redno zahaja na počitnice. Poleg slovenščine pa je zmožen tudi hrvaškega jezika, kateremu se je moral privaditi v Bosni, kjer je služboval 1½ leta. Kar se je tedaj zadnje dni o tem uradniku pisarilo po nekaterih slovenskih novinah, je le žalosten dokaz onega „neskončnega resnicoljubja“ — da govorimo z našim romantičnim protivnikom — s katerim se odlikujejo naši novinarski radikali.

Kot konceptni praktikanti bili so te dni sprejeti trije absolvirani pravniki, gg. Tekavčič, pl. Terbuhovič in Deperis. Da sta prva dva rodod Slovence in slovenščine po vsem zmožna, o tem menda ne bode dvojil niti visokoleteči frazeolog „Slovanov“. Tretji v istini ni Slovenec in do sedaj našega jezika ne zna, ali pomisliti je, da konceptni praktikant ni nastavljen in plačan uradnik, in ako bode omenjeni gospod hotel ostati na Kranjskem ter postati uradnikom, bode moral sigurno preje dokazati ono jezikovno znanje, brez katerega si na Kranjskem uradnega poslovanja niti misliti ne moremo. Toda odbijati mladega pravnika, ki ima postavne svedoče ter želi ustopiti v upravno službo, takoj *a limine*, tega tudi dež. predsednik ne more in ne sme — in v tem oziru ga ne bodo omajale niti za en las ne vse deklamacije „Slovanove“ in vse surovostjo napojene rhapsodije njegovega „kronjurista“.

Iz državnega zbora.

V seji 26. marcija sprejela je zbornica proračun pravosodnega ministerstva po obširni debati, katere so se udeležili iz desnice poslanca Vašaty in Lienbacher, od leve dr. Jacques. Zastopnik solnograških kmetskih občin, ne da bi stavil posebnega predloga, je vendar nasvetoval novo tekstacijo § 13., oziroma § 14. občnega sodnijskega reda, kateri bi se imel glasiti po njegovem mnenju: „Obe stranki in njeni pravni zastopniki morajo se v svojih govorih posluževati enega čnih jezikov, kateri so v rabi pri sodnih dotične dežele.“ Sigurno pripada gospod

Peter Petrovič, da celó ne vem, ali še živite, — in ako sploh živite, ali nas še niste pozabili? No, vse eno; ne morem odveč, da bi vam ne pisala. Pri nas je dosle vse po starem. Midva s Paramonom Semenč zaničava se za naše šole, ki se polagoma razcvitajo; vrhu tega ima Paramon Semenč mnogo dela s čitanjem in pisanjem; mnogo se tudi pogovarja s staroverci, duhovniki in prognanimi Poljaki; on je zdrav... jaz tudi. Ali glejte! včeraj nam pride v roke manifest 19. febr.*! Davno uže smo ga pričakovali, davno uže so se razširjale vesti o tem, kar se pripravlja tam pri vas v Peterburgu... no vsega, ne morem vam popisati, kako je to bilo! Vi dobro poznate mojega moža; ne zgoda ni ga nikakor spremenila, nasprotno, postal je še krepkejši, še energičnejši. (Ne morem zamolčati, da je Muza zapisala: jenér-gičnejši.) V njem živi železna volja, ali tega ni mogel prenesti. Roke so se mu tresle, ko

* Z manifestom 19. febr. 1861. l. odpravljen je bilo robstvo. — Op. prel.

IV.

[1861.]

Prešlo je še dvanajst let... Vsakedo na Ruskem zna in večno bo pomnil, kaj se je dogodilo mej devetindesetimi in eninšestdesetimi letom. Tudi v mojem enoličnem življenji spremenilo se je mnogo, o čemur pa nočem govoriti. Pojavile so se v njem nove težnje, nove skrbi... Baburinovi stopali so v mojem spominu vedno bolj nazaj, nazadnje sem jih skoraj celó pozabil. Vsakako pa sva si z Muzo še dolgo dopisovala, ali jako redko; včasih prešlo je celo leto brez vsakih vest o nji in njenem možu. Izvedel sem, da mu je kmalu po 1855. letu bilo dovoljeno, vrniti se na Rusko, da pa je sam želel ostati v tistem malem, sibirskem mesteci, kamor ga je zagnala usoda, kjer si je bil očitno ustvaril nov dom, kjer je našel zavetje, novo delovanje...

Ali glejte, konci marcija l. 1861. dobim od Muze naslednje pismo:

„Tako dolgo vam nisem pisala, čestiti

Lienbacher najspretnostim in najbolj razboritim juristom naše zbornice, ali da je s svojim nasvetom pravo pot zadel, po kateri bi se moglo v okoliščini sedanje obžalovanja vrednim homatijam pri naših sodnijah, tega vendar ne bi mogli trditi. Stvar je jako zamotana, in po vsej pravici je naglašal minister Pražák, da more le vlada s posebnimi naredbami določiti, kateri jezik je v deželi običajen ter se ima rabiti od sodnih strankam nasproti. Večina je živahno odobraval, ko je minister z vso odločnostjo obljubil, da vlada ne bode odnehala, dokler ne prodere s svojimi zakonitimi nazori.

Pri odstavku o subvencijah in podporah oglašil se je zastopnik dolenske mestne skupine, grof Margheri, v zadevi dolenske železnice. Razložil je gospodarstvene, vojaške in trgovinske razloge, kateri terjajo, da se Rudolfova železnica nadaljuje po Dolenskem. Uže takrat, ko so gradili to železnico, morali so misliti na njen pomen za svetovni promet. Sedaj, ko je dovršena arlberška proga, treba je le še, da se zveže Ljubljana s karlovsko-reško železnico, in imeli bomo direktno zvezo z vzhodom. Dolenska železnica bode novo pridobljeni deželi, Bosno in Hercegovino, odprla avstrijski obrtniki, ob enem pa neizmerno koristila dolenski strani. Železnica iz Ljubljane v Karlovec je važna tudi v strateški ozirom, temu nikdo ne oporeka. Do sedaj so se Ogrji tej zgradbi upirali, ali sedaj, ko smo njim na korist z velikanskimi žrtvami zidali arlberško železnico, smemo tudi terjati, da nam dovolijo zvezo s karlovsko-reško progo.

Tedaj nasvetuje grof Margheri sledečo resolucijo: „Vlada se pozivlja, naj z vsemi sredstvi dela na to, da se nadaljuje cesarjevič Rudolfova železnica iz Ljubljane v Novo mesto ter dalje do karlovsko-reške proge.“

Zbornica pritrdi njegovemu predlogu, in resolucija se izroči budgetnemu odseku.

Zvečer bila je še kratka večerna seja. Državni proračun in finančni zakon za l. 1884 sta bila sprejeta v tretjem branju. Proti so glasovali gospodje levičarji.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Budgetna debata je pri kraju, le nekoliko sej še — in potem se prično parlamentne počitnice, ki bodo trajale do 20. aprila. V saboto se bo obravnaval zakon o državnem računskem svetu; tudi postava o duhovskih dohodkih (*Congruagesetz*) in morda pristojbina novela utegneta še pred počitnicami priti na vrsto. Skoraj gotovo se bo tudi dognala vladna predloga o novi železnici iz Metkoviča v Mostar, tako da se bode gradnja uže lahko pričela še to pomlad.

Ogerski minister notranjih zadev je navzlic izgredom v Ozeledu poslal na uradnike okrožnico, v kateri jih pozivlja, da naj

je čital manifest; potem objame me trikrat, trikrat me poljubi; hoče mi nekaj povedati, ali ne, ne more; naposled se razjoka, kar je bilo jako čudno videti, in nenadoma zakriči: „Ura! Ura! Bože, carja, hrani!“ — Da, Peter Petrovič, to so njega samega besede! Na to pristavi: „Sedaj se odpušča... to je prvi korak, za njim morajo priti drugi!“ In gologlav, kakor je bil, hiti k našim prijateljem, naznanit jim to imenitno novost. Bilo je strašno mrzlo in tudi sneg je začel nametavati in burja pihati; jaz ga zadržujem, ali on me ne sluša. Ko se vrne domov, bil je ves zaprašen od snega: lasje, obraz, brada — zdaj nosi dolgo brado, ki mu sega doli do prsi — bili so pokriti s snegom in celó solze na licih so mu bile zmazane! Ali bil je jako živ in vesel, in ukazal mi je odpreti celo steklenico vina, da je z našimi prijatelji, katere je pripeljal soboj, pil na zdravje carja in Rusije in vseh svobodnih Rusov. Vzemši kozarec, uprél svoj pogled k zemlji in reče: „Nikander, Nikander! ali slišiš? Na Ruskem ni več ro-

skrbé za mir med národi in raznimi konfesijami. — Budgetni odsek ogerske zbornice je nadaljeval te dni posvetovanje načrta o prestanku hišnih zadrug v bivši Vojaški granici.

Ogerski Srbi se tudi pripravljajo na volilni boj. Vodje njihovi so imeli 24. t. m. razgovor o postopanju pri bodočih volitvah in skorej jednoglasno so sprejeli sledeči program:

1.) Srbi se bodo na podlagi temeljnih zakonov leta 1867 prizadevali v patrijotičnem smislu z družimi sodržavljani ogerskega kraljevstva delovati na to, da se bode Ogerska v liberalnem smislu v vsaki meri razvijala, krepila in osrečevala.

2.) Terjali bodo izpeljavo člana 44 leta 1868. o ravnopravnosti narodov.

3.) Zahtevali bodo popolno cerkveno avtonomijo, katero jim priznava član 9 zakona leta 1868.

4.) Med temi mejami bodo terjali, da se odpravijo pritožbe, ki so nastale gledé cerkvene avtonomije.

Ta program se bode predložil veliki skupščini vseh srbskih zastopnikov, ki se bodo zbrali v Veliki Kikindi.

V Budimpešti je zaprte anarhiste policija izročila državnemu pravdniku. Vlada je zvedela natanko, kedaj in kje so se shajali dunajski in ogerski anarhisti in v katerem zborovanju so šklenili oropati Eiserta ter umoriti Blöcha in Hlubka.

Tuje dežele.

V francoski zbornici so pri volitvah v budgetni odsek propali odlični gambettisti, kakor Paul Bert, Spuller in Charles Ferry. Monarhist ni noben bil voljen. Večina odsekova je proti vsakemu novemu davku in vsakemu novemu izdatku. Zbornica je sprejela zakon o vojaškem avancementu, a zavrgla z veliko večino Tezenov predlog, da naj se dostojanstvo maršala odpravi v francoski armadi.

V Rimu ministerska kriza še ni končana. „Fanfulla“ naznanja sledečo sestavo ministerstva: Depretis, predsednik in notranje zadeve; Magliani, finance; Mancini, zunanje zadeve; Genala, javna dela; general Bertolè Viale, vojsko; Brin, mornarstvo; Grimaldi, poljedelstvo; Coppino, pouk; Ferraccia, pravosodje. Mordini pa se imenuje kot ministerski kandidat za predsedništvo zbornice.

Gladstone se jako počasi vtrjuje. Sedaj je sicer uže dobil glas, a vendar se mora še jako varovati, ter ne sme vztrajno govoriti.

O Gordon-paši ni došlo uže od 15. marca nikahe novice. Chartum je obkoljen skoraj po polnem od ustajnikov. Graham pa prodira kljub nepopisni vročini vedno dalje, da bi cesto v Berber osvojil in sovražnika prognal iz njenega obližja. Osman Digma je baje v gorovje bežal, ker so ga zapustili skoraj vsi rodovi.

Zadnje dni je bila nastala vest, da se je izcimila v Dublinu kolera. Novejše novice pa to odločno zanikavajo.

bov! Raduj se v grobu, stari tovariš!“ Govoril je še mnogo enacega, postavim, da so „presegli njegova pričakovanja!“ Vsega se ne spominjam več, ali dolgo ga nisem videla takoj srečnega. In za to namenim sedela pisati vam, da bi tudi vi znali, kako smo se veselili in radovali v daljnih sibirskih pustinjah, in da bi se tudi vi poveselili z nami...“

To pismo prejel sem konec marca; v začetku maja pa mi pride drugo, jako kratko pismice od iste Muze. — Poroča mi, da se je njen mož, Paramon Semenič Baburin, prehladil ravno istega dne, ko so dobili manifest, in da je umrl dvanajstega aprila od pljučnega prisada, star 67 let. Pristavila je, da se je odločila ostati tam, kjer počiva njegovo telo, in nadaljevati delo, katero je on započel; kajti to je poslednja želja Paramona Semeniča, — a nji ne veljajo drugi zakoni.

Odsihmal nisem ničesar več slišal o Muzi.

Na Norveškem so uže zopet obsodili državnega svetnika Bahkeja, da izgubi svoj ministerski portfélj. Kralj je z velikim trudom dobil dovelj mož, da ni brez ministerstva. Zanimiv ta konflikt med kraljem in zbornico zamore obe zedinjeni severni kraljestvi zaplesti še v velike homatije.

Iz Amerike dohajajo poročila o ogromnih povodnih reke Mississippi. Na večih krajih je veletok pretrgal nasipe in voda se vali po bližnjem ozemlju. Spodnja dolina reke je uže podobna silnemu jezeru in bati se je, da bode mokri element terjal obilno žrtev izmed prebivalcev onih krajev. Na poplavljeni zemlji živi kacic 60000 ljudi.

Dopisi.

Iz Kamnika dne 25. marca. (Izv. dop.) Te dni vršilo se je v našem okraju novačenje. Kričanja in vpitja ni bilo toliko, kakor druga leta in preveč pijanih tudi ni bilo mnogo. A če bi človek sklepal, da je to dokaz napredka, da je ljudstvo prišlo do boljšega spoznanja, motil bi se. Slabi časi so, denarja ni — to je vse. Nekdaj bila je navada, da se je za tako priliko kak krajcar prihranil — sedaj ljudje nimajo več takega potrpljenja. Vsak krajcar, ki se pridobi, mora iti sproti za žganje! Tega prepriča nas žalostni rezultat, ki ga je letošnje novačenje imelo. Naš okraj imel bi dati vse skup novincev za stalno armado, za nadomestno rezervo in deželno brambo okoli 160 mož, a dobili so jih? — komaj 90! Pa kakšni so se jemali! Ne vemo, kako bodo ti prenašali mraz in vročino, če na to pride. Bridkost navdajala je človeka, videti ljudi v onih letih, v kojih bi se jim mogla poznati moč in mladostna krepkost mladosti, vse onemogle, slabotne. 250 fantov prišlo je en dan na vrsto, a moglo se jih je le sedem za silo potrditi! Kranjska, sloveča nekdanj radi močnih in lepih fantov — kako sramoto trpiš! In vse to storilo je po izjavi zdraynikov žganje in nič drugega nego žganje! Če ta strup še v katerem kraju na Kranjskem tako uničuje človeški rod, ne vemo; Bog daj, da bi temu ne bilo tako! Kar se v našem okraju s žganjem vse godi, grozno je slišati. En slučaj, ki dobro osvetljuje, kako daleč je v tem oziru že prišlo.

Pred kratkem bila je pri tukajšnji sodnji kazenska obravnava. Neki posestnik iz okraja kamniškega ovadil je več oseb, da so njegovo enajstletno dekletce poučile, da mu je izmaknila več denarja. Koliko so zakrivil te osebe, nas ne zanima, pač pa to, da je to dekletce polagoma svojemu očetu res izmaknilo kakih 8 gld., dalje nekaj denarja na očetovo ime tudi izposodilo si in da je ves ta denar dalo — za žganje! Povabila je ta dosti obetajoča hčerka vse otroke v bližini in pilo se je skoraj cel teden dan na dan. Neverjetno — a resnično. Najbolj karakteristično pri vsem tem pa je to, da se je gospodinj hiše, v kateri je nadepolna mladina popivala, to čisto naravno zdelo, da je enajstletno dekletce dajalo za žganje! Mislila je, da je dobila od očeta denarjev in da ga je dala za žganje, to baje ni nič nenavadnega. Vedelo je to tudi še več drugih odraslih, a nobenemu se to ni toliko čudno zdelo, da bi bil očeta opozoril na radodarnost njegove hčerke. Kaj naj se k temu poreče? Morda bode kdo neverjetno glavo majal, rekoč, kako bodo otroci žganje pili, saj jim mora zoperno biti. A zato že dobri stariši skrbé, da se mu otroci kmalu privadijo. Tukaj ne poznajo boljšega sredstva, utešiti otroka, če joka, nego žganje. Uli va se toliko časa vanj, da omočeno omaga. S tem se prežene otroku vsaka bolezen! Kaj mora iz tega slediti, sprevidi vsak pameten človek — a naš kmet je, kar se tega tiče, v strašni zmoti. Kdo ga pa tudi uči? Naj nam ne zameri čestita duhovščina, kateri blagor ljudstva gotovo leži na srcu, da stavimo to vprašanje. Prepričani smo, da se je uže trudila storiti kaj zoper to, a kaže se, da je storiti še več, da se mora neutrudjeno delovati, neumorno poučevati in pripravljati ljudstvo do pravega spoznanja. Isto tako priporočali bi učiteljem, da bi že otrokom v srce

vcepili nekak strah pred strupeno pijačo, ka-
zoč jim na primeren način strašne nasledke
pijančevanja.

Zadnji čas je, da se kaj zgodi. Še nekaj
let tako in oni čili rod, ki je bival kedaj po
Kranjskem, izginil je! To ni domišljija, ni pe-
simizem — letošnje novačenje je dokaz, da
je to gola, bridka istina!

Od Kolpe, 27. marcija. [Izv. dop.] Čita-
joč zadnji dopis iz Bele Krajine v „Ljubljans-
kem Listu“, pritrdili smo veseli besedam do-
pisnikovim. V istini bi imela cesta skozi Čr-
nomelj-Zužemperk v Ljubljano za nas Belo-
kranjce velik pomen, vzlasti za nas oddaljene
Viničane, Prelokovce in Marijindolce, ako bi
bila popravljena in med deželne ceste spre-
jeta. S to prôgo bili bi tudi mi ožje zvezani
s središčem, z belo Ljubljano, od katere smo
sedaj po polnem ločeni.

Naši kraji ob Kolpi niso posebno plodo-
viti; pridelujemo malo — a to dobro. Največ
pridelamo vina. A žalostno! Izvrstna preloška,
viniška in marijindolska kapljica še ni morda
znana preko belokranjskih mej. Naša vina,
vzlasti črna, imajo izvrstno slast, in kedar se
še kaj boljših trtnih vrst zasadi, bodo naša
vina gotovo jako cenjena.

Ako bi bila tedaj gori omenjena cesta do
dobrega popravljena, izvažali bomo tudi
naše vinske pridelke proti Ljubljani; sedaj
pa še tega ne moremo prodati. Vsak si lahko
misli, v kakih stiskah da smo, predno zbe-
remo potrebnih novcev za davek. Mi se sploh
ne moremo v trgovstvu ganiti, za saboj imamo
Kolpo, a pred saboj — slabe ceste. Konečno
naj še omenim velike potrebe, namreč, da se
popravi cesta iz Preloke na Vinico. Naš vrli
župan Peter Malič, ti pa bodi tako dober in
potegni se pri cestnem odboru v Črnomlju, da
on potrebno učini!

Iz Gorice, 25. marcija. [Izv. dop.] (Naše
zdravstvene razmere.) Ravno kar je izišlo
zdravstveno poročilo magistrata našega mesta.
Sestavil ga je mestni fizik dr. Luzzatto v
družbi z mestnimi zdravniki dr. Kersovanjem,
dr. Pittamitzem in Grešičem. Poročilo kaže,
da smo imeli l. 1883. manj infekcijskih bo-
lezni in tudi manj umrlih, kakor v pretekli
dobi. Med tem ko je l. 1882. terjalo 711
umrlih, našli smo jih l. 1883. samo 654
med 20 233 prebivalci našega mesta.

Na tisoč ljudi pride torej 30,44 smrtnih
slučajev, in ako odštejemo še 120 ōnih reve-
žev, koje so prinesli uže umirajoče v bolniš-
nice goriške, ostaje nam 24,5 umrlih na 1000
ljudi, kar je sigurno jako ugodno razmerje.

Na jetiki jih je umrlo 137; razne vnetice
dihal spravile so jih 55 pod zemljo, in vsled
starosti je 63 oseb bilo pokopanih. Na srčnih
boleznih jih je umrlo 47, kaplja pa je smrtno
zadela 31 oseb.

Rodilo se je l. 1883. v Gorici 586 otrok,
in sicer 304 moškega, 282 pa ženskega spola.
V raznih bolnišnicah je ležalo 1290 bol-
nih, izmed katerih jih je 160 umrlo.

Srednja letna temperatura je bila + 12,5° C;
najvišja 14. julija z 32,4° C, najnižja pa 7. in
26. januarja z — 4° C.

Povprečni zračni tlak je znašal 753,3 mm,
in sicer je bil največji 767,4 mm. Dežja je
palo celo leto 1589,3 mm. Deževalo je v letu
1883. vsega skupaj 126 dni; 7 dni je šel sneg,
5 pa toča; 12 dni je bila nevihta, megla pa
je ležala samo 6 dni.

Razne vesti.

— (Za popotovanje našega cesarje-
viča in soproge njegove v orijent) delajo
v dotičnih deželah, koje bodeta visoka gosta obis-
kala, velike priprave. O slavnostnem komiteji v
Srbiji smo uže poročali; danes zvemo iz Bukarešta,
da se je tam nedavno pečal ministerski svet s
sprejemom avstrijskega prestolonaslednika; v kra-
ljevi palači delajo tudi obširne priprave za goste
iz mogočne sosedne države. Avstrijski podaniki,
ki živé v Rumuniji, sestavili so s predsednikom
Edm. pl. Herzom poseben odbor, ki bo vodil
ovacije in slavnosti o navzočnosti cesarjeviča. Tudi

Avstrijci v Carigradu so naredili zanimiv program
za sprejem dediča svoje monarhije. Peljali se
bodo na loydovih barkah cesarjeviču nasproti in
mu izročili v prekrasni, z dražimi kameni olep-
šani kaseti adresno vdanosti. Pred palačo, kjer
bode stanoval, napravili bodo velikansko serenado.
V nedeljo po prihodu v Carigrad se pa bo de
v cerkvi Sta. Maria v Peri pel slovesni Tedeum,
pri katerem bo de tudi navzoč cesarjevič s svojo
visoko soprogo.

— (Iz Varšave) zvé „Polit. Corresp.“, da
so dotični policijski krogi trdno prepričani, da
biva morilec Sudejkinov, stotnik Degajev, v Var-
šavi. V vseh prodajalnicah je razstavljena njegova
fotografija in policija ga skrbno išče po vseh kotih.
Da je na glavo morilčeve razpisana velika nagrada,
smo svojim čitateljem uže poročali.

Domače stvari.

— (Imenovanje in premeščenje.) Gosp.
deželni predsednik je absolviranega pravnika Teo-
dora Terbuhojiča pl. Schlachtschwert imenoval
konceptnim praktikantom pri politični upravni službi
na Kranjskem. — Vladni koncipist L. Roth pl.
Rothenhorst, služeč dosedaj pri deželni vladi, pa je
prestavljen v isti lastnosti k okrajnemu glavarstvu
v Krškem.

— (Karusel.) V Ljubljani bivajoči častniki
topničarskih polkov št. 6 in 12 so zaključili letošnjo
ekvitalicijo z zanimivo predstavo v umetnem jahanji
in umetni vožnji. V ta namen so tukajšnjo pokrito
jahalnico jako okusno olepšali in postavili na obeh
straneh vhoda odre za povabljenе goste. Program
je bil sledeči: 1.) Konjski balét — La Foule —
kojega je izpeljalo 12 častnikov topn. polka št. 6
pod vodstvom poveljnika ekvitalicije, g. nadporočnika
Wanka. 2.) Vaje v vožnji s 4 kanoni, pred ka-
tera je vpreženih po 6 konj. Vozilo je 12 čast-
nikov in kadetov polka št. 12 pod vodstvom g.
nadpor. Boleka. 3.) Voltigiranje oficirjev in ka-
detov topn. polkov št. 6 in 12. 4.) Orožni ples
na konjih; jahalo ga je 24 častnikov in kadetov
topn. polka št. 12 pod vodstvom g. stotnika Nolla.
Vse vaje so g. častniki s čudovito natančnostjo in
veliko eleganco izvršili. Zato pa spretnim g. ja-
halcem tudi ni izostala burna pohvala od strani
mnogobrojnega povabljenega občinstva.

— (Nagloma umrl) je danes po noči gos-
pod Fran Chechi, c. kr. major domačega poš-
polka v pokoju. Pogreb bo de v nedeljo 30. t. m ob
štirih iz vojaške bolnice.

— (Umrli) je predvčerajšnjem tukaj v 80tem
letu svoje dobe g. Martin Dolenec, vsaj dvema
generacijama ljubljanskega stanovništva dobro znani
nekdanji strežaj pokojne grofice Stubenbergove. V
lastnoročno pisani svoji oporoki je ubožnemu in
šolskemu fondu ljubljanskega mesta volil po sto
gold. Razen tega je blagi mož obdaroval še mnoge
druge blagotvorniteljne in občekoristne naprave, ostalo
imenje pa razdelil med svoje sorodnike, živeče v
postojinskem okraji, kjer je bil doma tudi ranjki.

— (Ljubljanska požarna bramba) ima
jutri zvečer ob pôlu osmih v mestni hiši svoje
službeno zborovanje.

— (Trgovinska in obrtnijska zbor-
nica) v Ljubljani ima jutri ob 6. uri zvečer sejo,
pri kateri se bo de poročalo o izidu zadnjih volitev
in se bo de za leto 1884. volil predsednik in nje-
gov namestnik.

— (Tehniško društvo za Kranjsko)
ima danes zvečer ob 8. uri po precej dolgem pre-
stanku zopet svoj mesečni zbor.

— (Slovenska čitalnica v Gorici) pri-
redi veliko besedo z jako zanimivim programom v
nedeljo 30. t. m. Pričetek o 8. uri zvečer.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 28. marcija. Gosposka zbornica
je po govoru trgovinskega ministra, kateri je
zavračal Königswarderja, sprejela nespremenjeni
vladni predlog, naj država prevzame Fran-
Josipovo, Rudolfovo in arlbersko železnico. Trgovinski
minister je objavil, da je vlada
sklenila *peage*-pogodbo z južno železnico o
tovornem prometu na prôgi Wörgl-Innsbruck. Potem
je zbornica sprejela načrt postave o
povikšanih troških za arlbersko železnico.

Rim, 28. marcija. Včeraj so s v. Oče pre-
konizovali budjeviškega škofa grofa Schön-
borna, kanonika Schwarza kot pomočnika
kardinala Schwarzenberga in škofa in *partibus*
ter franciskana Markovića kot apostolskega
opravitelja banjaluške škofije in škofa in *partibus*.

Dunaj, 27. marcija. Budgetna komisija
gosposke zbornice je uže dovršila načrt gledé
podaljšanja budgetnega provizorija do konca
aprila t. l.; predlagala je, naj se načrt ne-
spremenjen odobri. — V poslanski zbornici
so danes zborovali mnogi odseki, da bi koli-
kor mogoče hitro dovršili odkazana jim dela.

Dunaj, 27. marcija. V budgetnem od-
seku je Lienbacher umaknil prvotni svoj
predlog o gališkem zemljišno-odveznem dolgu
ter sedaj nasvetuje prehod na dnevni red. —
Železnični odsek vladi toplo priporoča, naj se
napravi lokalna železnica iz Poljčan v
Rogatec.

Berolin, 27. marcija. Vlada je vkazala,
da se od 1. jan. l. 1884. naprej zopet plaču-
jejo državni doneski za nadškofijo kolinsko.

Carigrad, 27. marcija. Zadeve grškega
patrijarhata so se rešile v smislu patriarhovem.

Kahira, 27. marcija. Danes zjutraj so se
pomikali Angleži čez Tamaniebe dalje, do-
kler niso zadeli na sovražnika. Vstaši so takoj
bežali v goré, ko so jeli Angleži streljati. Ad-
miral Hewitt trdi, da je sedaj vojna pri kraji.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 28. marcija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	79.85
» » » srebri	80.95
Zlata renta	101.85
5% avstr. renta	95.35
Delnice národne banke	843.30
Kreditne delnice	323.75
London 10 lir sterling	121.35
Srebro	—
20 frankovec	9.61
Cekini c. kr.	5.68
100 drž. mark	59.30

Uradni glasnik

z dne 28. marcija.

Eks. javne dražbe: Trije pašniki Jos. Štruklja
v dan 21. aprila ob 10. uri pri ljub. dež. sodniji (tretji
narek). — Premakljivo blago trgovca E. Schwarza na
sv. Petra cesti št. 16 v Ljubljani v dan 3. aprila ob
9. uri (2. narek). — Premakljivo blago Jos. Mavca,
gostilničarja na Dunaj. cesti št. 10 v Ljubljani, v dan
3. aprila ob 9. uri (2. narek). — Polovica posestva Jan.
Šekule iz Nov. Mesta, sodna cena 800 gold., dne 18ega
aprila, 23. maja, 27. junija od 10. do 12. ure v Nov.
Mestu. — Posestvo Jak. Mohorčičeve iz Vel. Ubelskega,
sodna cena 250 gold., dne 19. aprila od 11. do 12. ure
v Senožečah (3. narek). — Posestvo Fr. Mulčeve iz
Star. trga, sodna cena 1520 gold., dne 26. aprila in
28. maja ob 9. uri v Ložu (prelož.). — Posestvo Jos.
Vičičeve iz Soz, sodna cena 1680 gold., dne 25. aprila
od 9. do 12. ure v Bistrici (3. narek). — Posestvo Jos.
Hočvarja z Pristave, sodna cena 1765 gold., dne
23. aprila, 27. maja in 26. junija od 9. do 12. ure v
Nov. Mestu.

Tuji.

Dne 26. marcija.

Pri Maliči: Kriser in Lupini, trgovca z Dunaja. —
pl. Osztons, odvetnik z Ogerske. — Weingerl, poto-
valec iz Maribora.
Pri Slonu: Steiner, potovalec z Dunaja. — pl. Marzso,
kr. oger. nadzornik s hčerami, in Brausky, inge-
nér s soprogo iz Budimpešte. — Pammer, komisijonar
iz Trsta. — Levstik, c. kr. šolski nadzornik z Vrhnike.

Umrli so:

Dne 26. marcija. Jovana Selar, kajž. hči, 8 mes.,
Hauptmanca št. 7, osepnice.

V bolnici:

Dne 26. marcija. Marija Polanc, gostinja, 70 l.,
kron. jetika. — Fran Tepina, gostaç, 60 l., jetika.

Srečke

z dne 26. marcija.

Brno: 25 10 3 77 53.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje baro- metra v mm	Tempe- ratura	Vetrovi	Nebo	Mo- krina v mm
27. marcija	7. zjutraj	734.37	— 0.6	brv.	m.	0.00
	2. pop.	733.85	+ 12.4	jz. sr.	d. obl.	
	9. zvečer	735.37	+ 4.6	brv.	js.	